

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

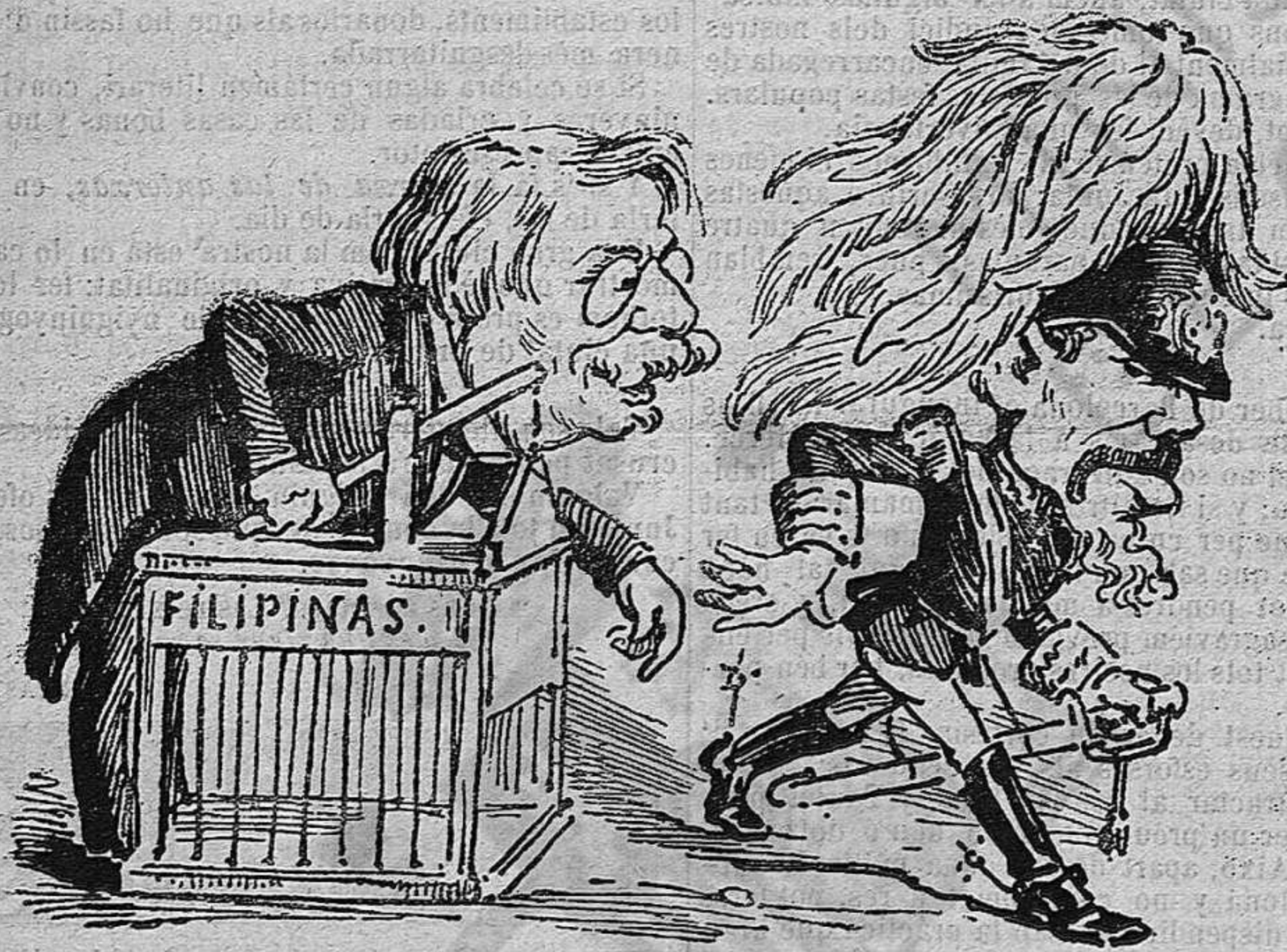
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

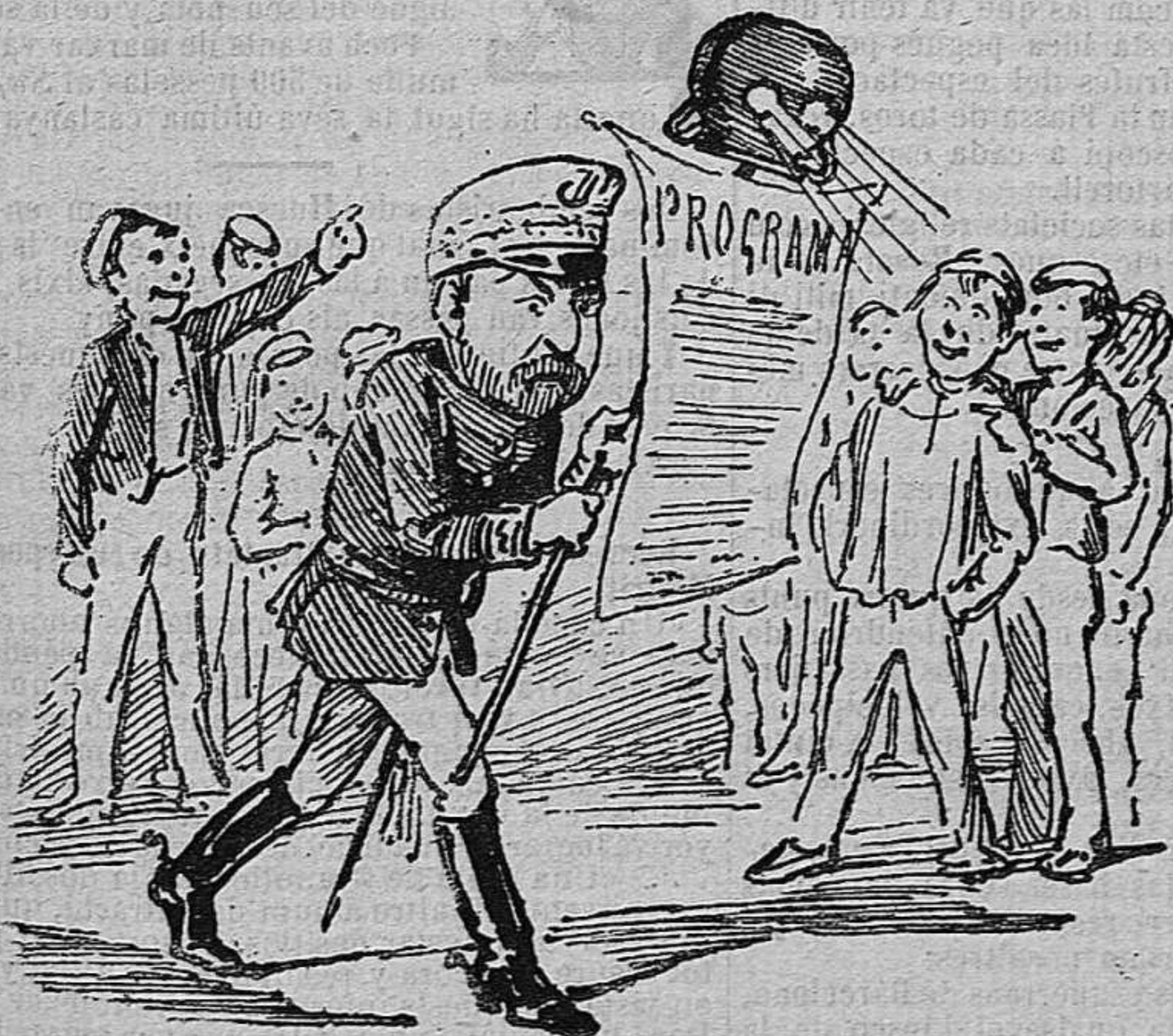
COSAS DE LA SENMANA.

¿A n' á mi una ensarronada? Ves'hi tú si tant t' agrada.

Fray Cristino ab fé traidora muda de sant á cada hora.

L' Esquerra si que está fresca: fins la canalla hi fa gresca.

¿Cólera á Paris ja hi ha? ¡Microbis, alsa, á cobral!

D' AQUÍ D' ALLA.

HIR era Aldomar, l' assessor de l' estanquera de Tarragona y de tres donas més, que se 'n anava tranquilament a presiri. Més, després de tot, lo tribunal que va sentenciarlo, no 'l va considerar digne de l' última pena.

Avuy es Eustaquio Martínez, l' assessor de l' ex-diputat republicà D. Emigdio Santamaria.... ¿No se 'n recordan? Un miserable bandoler, que incitat pel robo y únicament pel robo, un dissapte cap al tart espera, amagat en un camí desert, que passi un honrat industrial ab los diners ab que ha de pagar la senmanada als seus treballadors. Se li tira a sobre com un tigre, l' assassina, l' escorcolla y fuig a gastar en la taberna l' fruyt de aquest crim abominable.

Hi ha més encare: Martínez eneix lo cinisme a la maldat, y al passar per davant del siti hont havia comés lo crim, demana als civils que 'l duyan prés que li deixin veure si 'l cadáver put, y encaranse ab la gent que 'l contempla horrorisada, exclama:

—«Ja podéu mirar-me, ja; jo soch lo lladre y l' assessor de 'n Santamaria... ¿Y qué?»

Donchs aquest miserable, condemnat a mort pels tribunals, en totes tres instancies ¡acaba de ser indultat pel govern de D. Alfonso XIII!

¡Dormiu en pau, mártirs de Girona, desventurats Ferrandis y Bellés, vosaltres que un dia, estant en capella véyau desoits y desatesos los crits de perdó y clemencia donats per tot un poble, en favor vostre! ¡Descanséu en pau, que avants que tenir que presenciar aquestas cosas, val mil vegadas més dormir al fondo de una sepultura!

En Romero Robledo, al igual que 'ls passamaners, está elaborant cordons per la próxima temporada de hivern.

Ab motiu de haverse presentat alguns cassos de cólera a París ja torném a tenir la frontera acordonada. —Nada menos que a París, déu haver dit l' ex-pollo de Antequera: un cólera republicà.... Tapeuho tot, y que no passi ningú, a excepció dels meus amichs que 's troban a Fransa accidentalment... L' amistat es lo primer... Aquestes que passen y 'ls demés que 's pelin.

Tal es la serietat dels polítichs conservadors. A la quènta 'ls amichs de D. Paco no poden dú 'ls microbis. Prou microbis son ells.

Y are 'ls pobles petits, que tremolin. Prompte tornarem a tenir alló dels cassos sospitosos, dels cordons locals y del cantonalisme sanitari. ¡Quina ganga!

No tingan por que ab tants cordons com se gastan, se recordi 'l govern de posarne un de ben reforsat en l' edifici de la Diputació provincial de Barcelona.

¿Y cuidado que hi ha microbis en aquella casa? L' última fornada de diputats es una verdadera epidemia. Cada una de las actas que han dut equival a un foc de pestilencia, capás de fer caure en basca a l' estatua de la llei.

La que no put a cementiri, put a carn de porch corrompuda. La que no es obra dels difunts, ha sigut elaborada ab xeringa a tall de llangonissa.

Y encare hi ha una cosa pitjor que aquestas actas y son los diputats que las han presentadas.

¡Quina llástima fá aquella colecció de xixaretlos, advocats sense plets los més, que sense antecedents polítichs, ni sacrificis de cap mena, han prés lo camí més curt per arribar a la menjadora, declarantse conservadors de la calanya de 'n Sedó y comparsal Podian ser tall y han preferit se espuma: aixís van per sobre l' olla.

Que un home curt y plé de desengany polítichs, cap a sas vellesas se torni positivista y busqui una compensació material als grans disgustos que ha rebut en la defensa de sas ideas, es cosa que 's comprén y s, explica, encare que no puga aplaudirse.

Pero que una colla de barba-machs, que 's tenen per ilustrats perque han freqüentat las aulas, careixin de tot entusiasme, prescindeixin de tot ideal, y de tot respecte a la llei, y se 'n vajan drets al bulto, atropellant per tot, francament es un espectacle digne dels temps de 'n Cánovas y de 'n Romero Robledo.

Los conservadors antichs y de bona fe 's disgustan y 's donan de baixa en lo Circol del partit.... y en tant la canalla fá de las sévas.

Y a propósit de canalla: no s' acostin pas a n' en Tort y Martorell... quan lo vejin venir, tombin de carrer ó fiquinse dintre de una escaleta. Mirin que avuy es un dels homes més terribles d' Espanya.

¡No tingan por que se 'l rifessin are aquells madrilenyos que després de ferli pagar tants esmorsars, tants

dinars y tants sopars, prometentli ferlo diputat, quan va venir l' ocasió, no tant sols van donarli carpetasso, sino que van ferlo expulsar ignominiosament del saló de conferencias del Congrés!

¡Y aquella diputació provincial, que després de haverli deixat guanyar unas oposicions a la plassa de oficial, no va considerar convenient permetre que ocupés una taula de aquellas oficinas, ja se 'n guardaria avuy de donarli aquest desaire!...

Avuy ja no es una criatura: avuy ha enviat la dida a dida: es una especie de Paul de Cassagnac.... un matón... y no de la Serafina. Si fins se diu que 'ls seus electors pensan regarli, per suscripció, una pistola.... ab tap de suro. ¡No 'ls dich palla quan se veji un arma aixís als dits!.. Ja 'm figuro a n' en Fontrodona groch com la cera, tremolant com la fulla al arbre y dihentli: —Vaja, noy, vaja, ab armas no hi vull bromas, que un cop de un manech d' escombra 'n van sortir set balas.

Era 'l divendres de la senmana passada y un que 'l va veure pujar a un cotxe en companyia de dos senyors, va preguntar:

—Sabs qui son aquest dos, que van ab en Tort y Martorell?

—Ay, ay ¿que no ho sabs? Son los seus padrins.

—Los seus padrins?... ¿Y donchs que 'l portan a treure de pila?

P. K.

UNAS QUANTAS IDEAS.

s ja cosa decidida. A mitjos del mes que vé, Barcelona celebrará un esquitx de firas y festas, en substitució de las que s' havian de verificar per la Mercé.

Adoradors entusiastas de nostra estimada ciutat, aném a fer algunas indicacions que sometém al judici dels nostres lectores, y especialmente al de la Junta encarregada de realisar lo programa de las próximas festas populares. Avants que tot, deyem fer una advertencia.

No tenim la necia pretensió d' exhibirnos ni menos la de donar consells a la Junta: al escriure aquestas ratllas recordém tant sols que «més hi veuhem quatre ulls que dos:» si las nostras paraulas, pues, semblan desastrosas, las intencions son purissimas. Y aném al gra.

Lo primer deber de Barcelona es inaugurar las firas ab una funció de desagravi a la Verge de la Mercé. Los sants del cel no son tant traga-bolas com los habitants de la terra; y si nosaltres podém mamarnos tant cándidament que per culpa del cólera no 's varen fer festas, la Verge que sab que no hi ha hagut tal haca ni tal cólera, pot pèndres a mal la brometa, y crech que si no la desagraviem previament, té medis per enviar al botavant tots los nostres projectes, per ben pensats que siguin.

Cumplert aquest deber de cortesia, la Junta ha d' encaminar los seus esforços als fins següents:

Primer. Contractar al senyor Rius y Taulet pera que coluqui, per un preu económic, deu ó dotze primeras pedras. Aixó, apart de que dona molta importancia a Barcelona y no compromet a res, pot ferse sense un gran dispendi; pues ab la práctica que hi té don Francisco, nos sembla que per una friolera pot satisfacer los desitjos de la Junta, la ignocenta vanitat dels barcelonins y hasta la seva passió favorita.

Segon. Conseguir que la Diputació provincial dongui varias sessions públicas com las que va tenir últimament. En cas de que aquesta idea pogués portarse a cap, a fi de que tothom disfrutés del espectacle, las sessions deurián celebrarse en la Plassa de toros, regalant a la entrada, un microscopi a cada espectador, pera divisar al Sr. Tort y Martorell.

Y tercer. Obtenir d' aquestas societats religiosas com la Reparadora, Miquelets, etc., que 'l Rosari de la aurora que actualment surt de bon demati mitj d' amagatolis, tingués lloch a las quatre de la tarde de tots los dias de las festas, passejantse pels carrers, més céntrichs y concorreguts de Barcelona.

L' efecte que 'l sol anunci d' aquestos tres espectacles produhiria per tot arreu, seria extraordinari, inmens, indescriptible.

La gent acudiria a Barcelona desde 'ls quatre punts cardinals; las empresas de carrils no s' entendrián de feyna; los vapors haurian d' enquirir los passatjers en las bodegas: tranvias, cotxes, caballs, velocipedos, en las se posaria en moviment, abocant sobre la ciutat condal mils y mils de forasters, ávits d' emocions y d' espectacles de punta.

Y fins aquí encare no hem dit res del programa general: aixó no son més que las bases sobre las quals podria descansar la festa. Are, respecte a detalls vejin los nostres lectores lo que fariam nosaltres:

I. Una gran exposició dels esquerrans de Barcelona, la qual podria celebrarse en qualsevol kiosco de la Rambla ó dins de una de las arreconadas barracas de

bitllets. Aixís se faria quedar malament als que diuhem que aquí no hi ha esquerrans y 's donaria a coneixre als forasters quina cara fan aquesta classe d' individuos.

II. Una corrida de burros en lo Saló de Sant Juan, fenthi corre la trepa del *Correo Catalan*, *Bram de la patria*, y demés gremis per l' istil.

III. Un gran ball d' etiqueta en los soterranis del monument a Colon, pel qual se podria convidar al *stado* de Génova y demés hostes italians que, llavors de la primera pedra, vingueren a Barcelona.

IV. Una parodia d' unas eleccions conservadoras, en las quals anirian a votar uns quants compareas disfressats de morts y uns quants municipals disfressats de vius. Finalisada la votació, sortirian uns quants homes vestits de senyors, agafarian las actas y se 'n anirian a casa tot donantse bofetadas.

V. Una funció de gala en lo teatro del Odeon, per la qual lo senyor Piquet podria *ad-hoc* escriure un drama en vintidos actes y setanta quadros, titolat: *¡¡¡La ira de un confusionista ó las patillas socarrimadas!!!*

Y finalment, un gran banquetee en lo dipósit d' ayguas del Parque. (vulgo *Hospital de colerichs*) dedicat als raters de Barcelona, en agrahiment al insignificant número de butxacas y pisos que han desembrassat durant la temporada.

Sense perjudici de realisar tots los demés festeigs y saragatas que son de rúbrica en aquestos cassos, convindria que, sisquiera per una vegada y per donarhi una mica de varietat, se fugís de la rutina, disposantse tot al revés que de costum. Verbi gracia:

Si 's reparteixen pans, donarlos als rics en lloch de donarlos als pobres.

Si 's verifica una corrida de toros, colocar lo públich en lo *redondel* y lidiar las fieras en los *tendidos*.

Si 's disparan focs artificials, procurar que las canyas y las cápsulas cremadas cayguin sobre la gent.

Si 's ofereixen premis als industrials que adornin los establiments, donarlos als que ho fassin d' una manera més desguitarrada.

Si se celebra algun certámen literari, convidar a las ninyeras y criadas de las casas bonas y no deixarhi entrar cap escriptor.

Y si 's fá la *marxa de las antorxas*, en lloch de ferla de nit, efectuarla de dia.

Una gran ciutat com la nostra está en lo cas de demostrar que té inventiva y originalitat: fer lo que fa tothom es propi d' un poblet de nyiguinyogui, no d' una ciutat de primer ordre.

Tals son, lleugerament apuntadas, las ideas que han crusat per la nostra imaginació.

Valguin lo que valguin, nosaltres las oferim a la Junta ab tota la bona fé de que som capassos, repetint com lo *Feo malaguenyo*:

¿Las aceptarà? Las relxassarà?
El mes que viene se sabrá.

FANTÁSTICH.

Los tarragonins al últim han quedat lliures d' en Castañeda.

Pero aquest celebre Pons Pilat fins al darrer moment ha volgut permaneixre alne del seu nom y de la seva fama.

Poch avants de marxar va posar una multa de 500 pessetas al *Sufragio*.

Aquesta ha sigut la seva última castanya.

Dos seminaristas de Huesca jugavan en lo pati del Seminario, y al igual que succeheix entre 'ls gossos que de las festas passen a las mossegadas, aixís ells també dels jochs van passar als cops de puny.

Y que tal tindria las porras un de aquestos dos seminaristas, que de un cop de puny no més va ensorrarli la post del pit, deixantlo mort en séch.

¿Eh quin cabecilla?

Recreos clericals, extractats de un periódich de Madrid:

«Un capellá de Girona tenia alguns ahorros y 'l seu pare veyente en gran necessitat va pèndreli algun quarto. ¡Gran furor del capellá! Junt ab un retrato del queto, se 'n va a trobar a la policia, ab la pretensió de fer agafar al seu pare, y ferlo anar a presiri per lladre.

«Un comissari de policia més coneixedor dels manaments de la llei de Déu, que aquell ministre del Senyor va lograr dissuadirlo, després de no pochos esforços.»

«Una beata de Granollers tenia dos fillas, una en un convent y l' altre a punt de entrarhi, quan la primera va manifestar desitjos de sortirse 'n per haverli fet creure una cosa y resultarne un' altra, y la segona en vista de aquestos informes va renunciar a entrarhi. Pero hi mediava un capellá que per lograr l' ingrés de aquesta última en lo convent, havia rebut cent duros»

à compte, y sobre si havia ó no de tornarlos, vá armar-se la gran tremolina del sigle en la reixeta del con-fessionari, entre 'l capellà y la mare de la noya.
«Al últim sembla que la qüestio s' ha arreglat me-diant una gran rebaixa.»
«Acaba d' entrar en lo presiri de Tarragona 'l rector que havia sigut del poble de Faro de Tornela, Vicens Prada, sentenciat á 20 anys de presiri per haver donat mort á la seva majordona.»

Lo rector al entrar á presiri, podia exclamar:

«Oh capellans de per aquí,
prenéu exemple tots de mi
que aquell adagi ho diu bé prou:
del ou al sou... del sou al bou.»

Noticia del dimars:

«Lo Sr. Martos se separa definitivament de la po-lítica.»

Noticia del dimecres:

«Se considera que 'l Sr. Martos se colocala definiti-vament al costat dels fusionistas, resolt á emprendre una campanya enérgica contra la esquerra.»

A quin extrém hem arribat, D. Cristiñol

Avants vosté era una bandereta de campanar que voltava, segons lo vent que feya.... Avuy la bandereta ha caygut al mitj del carrer, y si muda de puesto es porque 'ls xicotets la fan corre á puntadas de peu.

L' escena á Marmolejo, després de un bon ápat.

En Lopez Domínguez:—Viva l' oncle Titó.

En Serrano:—No fill, no, jo ja me 'n vaig; tú ets més jove: ¡viva l' meu nebó!

Lo nebot insisteix, l' oncle s' excusa; aquell lo pro-clama salvador de la patria y jefe indiscutible de l' esquerra; y l' oncle respon, que per quan ell falti 'l nombra heréu.

¿Sabrian dirme si las ayguas de Marmolejo curan de xifadura?

Paraulas de 'n Mañé y Flaquer:

«Si jo hagués tingut la desgracia de ser rey, prefe-riria haver alcansat aquells temps en que 'ls monarcas anavan á trompadas....»

¡Prou!

Més val que siga articulista del *Brusi*, porque mirin que un cop de puny als nassos se reb en menos que canta un gall.

¡Vaya vaya de conservadors!

¿Saben que 's van tornant tremendos? Aviat entre en Mañé y en Tort y Martorell, nos haurém de tancar en pany y clau dintre de casa nostra.

D. Alfonso se troba actualment en lo Real siti del Pardo. Vostés ignorarán sens dupte qu' es lo Pardo. Aixó tant sols ho saben los monárquichs, y entre ells ningú com L' *Epoea*, de la qual traduheixo 'ls següents 'arrafos.

«Enrich III, aquell monarca desdítzat, que veje com-promés lo seu trono y la seva dignitat baix l' imperi de la corrupció sigué 'l primer que féu del Pardo un constant siti de plahers.

«... Allí en lo Pardo la cort de Felip IV veje caure son imperi entre las frágils mans del Compte duch de Olivares; allí Carlos III buscá refugi á sa tornada de Aranjuez, després del moti contra Esquilache; allí Car-los II demanava al Déu de misericordia que li arran-qués la bruixeria de qu' era victima; allí Carlos IV senti per primera vegada lo rugir del seu poble y de la cons-piració del Príncep de Asturias.

«... Després res: lo Pardo quedá olvidat: las famosas monterias anaren tornantse casseras de poch més ó me-nos: y sols á principis d' aquest sigle feren célebre 'l seu nom *manolos* y *chisperos* que anavan á respirar los aires purs del bosch y una que altra escena libidinosa, de la qual lo vulgo abutá 'ls fets.»

Vaja, que are ja no podrán dir que no saben qu' es lo Real siti del Pardo, ahont ha anat á passar una tem-porada, lo rey d' Espanya D. Alfonso XII.

Ja feya massa dias que no hi havia hagut alguna ca-lamitat, quan de repent, varios rius se desbordán en las provincias de Alicante, Valencia y Castelló de la Plana, causant grans desastres en las propietats y mol-tas desgracias personals.

La fata itat véu que 'ls espanyols tenim las espatllas prou amples per suportar á n' en Cánovas, y está clá, 'ns carrega las tornas.

Los esquerrans durant lo seu viatge per Andalucía no cridavan més que ¡Viva el rey! ¡Viva la patria! ¡Viva la monarquia!..

—¿Y res més?

—Res més ¿y donchs que hauria volgut vosté que cridessin també ¡viva la democracia!..

—No; pero per ser justos, havian de cridar ¡viva en Cánovas!

Aquesta es bona.

¿Saben qui es, D. Manuel del Palacio? Es un poeta, qu' escribia en lo *Gil Blas*, en companyia de 'n Ro-

bert Robert, autor de aquella famosa poesia que aca-bava dibent:

«Mas los reyes que salen á escobazos
estos no vuelven más.»

Donchs bè; aixis com Robert Robert, honrat repu-blicá, saltava molts cops del dilluns al dissapte sense topar ni un sol sigrò, D Manuel del Palacio, saltant de la República á la monarquia, ha topat ab una pleni-potencia.

A Montevideo 'l trobarán avuy, representant al go-bern de 'n Cánovas ab tot lo salero de qu' es capás un escriptor de las sévas prendas.

Donchs bè, l' altre dia—ja siga somiant, ja despert (les poetas somian molt)—suposa que vá rebre un telé-grama anunciantli que l' esposa de D. Alfonso XII ha-va parit un noy.

Tot desseguida 'ls barcos de guerra espanyols que hi ha en aquell port van fer salva, en la legació vá is-sarse la bandera espanyola y 'l president de la Repú-blica y 'ls cónsuls extrangers, van demostrar las sévas simpatias per aquest aconteixement.

Resultat, que D. Manuel del Palacio vá fer la gran planxa del sigle.

¡Quin tema més cayo per una poesia satirical!

Lo Sr. Planas Valls, marmolista sucesor de Estrada ha tingut l' amabilitat de remetre's la fotografia de las dos creus de marmol destinadas á la sepultura del comandant Ferrandiz y del tinent Bellés. Apart de ser una obra d' art y de mérit, son un tribut pagat per un honrat industrial á la memoria dels infelissos mártirs de Girona.

Per ahir divendres estava anunciada la inauguració del Gran Teatro del Liceo, ab l' ópera de Meyerbeer *L' Africana*, cantada per en Gayarre y altres artistas, tots ells de punta.—Are si que 'ls madrilenyos si volen sentir óperas cantadas com cal, se 'n haurán de venir á Barcelona.

CARTAS DE FORA.—Hi havia á Arenys de Mar la fami-lia de un militar prés y processat per un fet polítich compost de la senyora y quatre fills menuts. Unas senyoras de una associació benéfica la socorrian; pero 'l rector hi vá intervenir dihentlos, que sent prés lo militar per republicá, als republicans y á ningú més los hi tocava socorre 'ls. Desde aquell moment van cessar las limosnas. ¿Qué me 'n dihen de aquest rasgo de caritat cristiana?

Sembla que á Tarrasa uns quants neos han ce-lebrat una reunió al objecte d' establir l' ensenyansa dels germans de la doctrina cristiana. La majoria de aquella població eminentment liberal ha rebut ab des-agrado aquest intent, ja que allá la llan la volen per filar y per teixir y no per criarla al clatell. Si 'ls ger-mans de la doctrina cristiana á pesar de tot van á Tarrasa, ja cal que 's preparin á rebre disgustos.

Me escriuhen de Tarragona que alguns indivi-duos de la sanitat que passen á inspeccionar los barcos que arriban al port, més de una vegada han mendicat gallinas y ocas als capitans de dits barcos. Natural-ment, com que son de la sanitat volen alimentarse bé per fer honor al cós. ¿Pero qué dirán los extrangers davant de una sanitat que comet semblants abusos?

L' arcaide de Granollers vá posar una multa á una dona que rifava un Sant Cristo, un Sant Joseph y una Verje dels Dolors. En cambi al Centro católich van rifar un Sant Cristo, un rellotje y alguna altra cosa y ningú vá dirlos res.—En la mateixa població una pobra dona malalta vá reclamar l' assistencia de un parell de hermanas de aquellas que s' han establert en la població per cuidar malalts y que al principi prometian assistir de franch als pobres. ¿Hi han anat vostés? Donchs lo mateix aquellas hermanas. Desen-ganyinse. «por dinero baila l' perro». «Per diners corren las sotanas—per diners vetllan las germanas».

¡PERO, HOME...!

Infatigable orador,
interessant, seductor,
simpátich senyor Moret,
vingui aquí; ¿vol fé 'l favor
de dedicarme un ratet?

Suspendui per cinch minuts
los discursos, los reclams,
los sermonets campanuts
y tots los seus ets y uts,
y á veure; parlem á pams.

¿Qué pensa fer? ¿fins quin dia
no tracta de posar fi
á aquesta estranya mania
de cambiar de companyia
y corre d' allá y d' aquí?

Fa un grapat d' anys que segueixo
lo seu curs extravagant,
y per més que may no 'l deixo,
la vritat, no consegueixo
véurel quiet un sol instant.

En vá en aquesta carrera,
sense rienda y sense frenos,
vull endavinar qué espera;
en vá l' hi vinch al darrera;
cada dia l' entench menos

Jo hi vist cosas impossibles;
jo hi vist actes que un no sab
si créurels, per increíbles;

jo hi vist sers incomprendibles;

pero tant com vosté, cap.
¿Qui es capás de distingir
si vosté es home, ó cohet,
ó llampech ó torbelli?

¿Qui ab certesa podrá di:
«en tal partit hi ha en Moret?»

Lo diumenje notifica
als polítichs espanyols
que vol naps, sense trafica,
y 'l dilluns tot sério explica
que 'l que vosté vol son cols.

Lo dimars nos adormim
deixantlo republicá,
y 'l dimecres, quan sortim,
com per miracle, 'l tenim
monárquich... pero hasta allá.

Lo dijous nos anuncia
sa incomparable boqueta
que de la esquerra es lo guía,
y 'l divendres al mitj dia
ja sabem qu' es de la dreta.

Y sempre ab vestit divers,
modificantlo per graus,
segueix lo seu joch pervers,
anantsen dels blaus als verts
y tornant dels verts als blaus.

Ara bè, don Segimón;
una conducta tant rara
¿com se comprén, vatua 'l mon,
tenint sols dos dits de front
y un tros de nas á la cara?

Que aixó ho fés qualsevol dona
poch segura dels seus passos,
corrent; pero una persona
com vosté, tant sàbia y mona
y ab aquests grans bigotassos!

¡Ah, no, no, senyor Moret!
No l' hi convé aquesta vida,
voltant sempre á tort y á dret:
es precis dirho ben net;
aixó ja passa de mida.

Jo no vull que torni aquí,
ni pretench que vaji allá;
pero 'l que desitjo, sí,
es que sapiguém al fi
en quin puesto 's vol quedá.

Fassis, si vol, canovista;
fassis sagasti desde ara;
fassis neo, zorrillista
madú, federal, carlista...
¡que més dire!... fassis frare.

Pero un cop hají trobat
un partit bonich y exprés,
fiquishi ab formalitat,
quédís allí ben plantat
y ¡per Déu, no 's moguí més!

C. GUMA.

tu un telégrama:
«Dicese que el Sr. Sagasta irá á Barcelona con objeto de dirimir los rozamientos que existen entre los constitucionales de dicha ciudad »
¿Rossaments?... ¡Ah, sí: rossaments ab las unglas.

¿Veritat Sr. Baró? ¿Veritat Sr. Masvidal?

Deyan qu' en Ruiz Zorrilla havia de desembarcar ab lo vapor *Vila de Cullera*.

Ey, entenémnos, qui ho deya eran los conservadors, que al sentir parlar de *Cullera*, no poden ferhi més: l' estrenyen com si tinguessen convulsions.

Y no obstant D. Manuel, si ha de venir, no vindrá may ab la *Cullera*. Si acás vindrá ab la forquilla ó ab lo ganivet, es á dir, ab un utensili que punxi ó que talli.

Calambur dedicat á n' en Schürmann, l' empresari de la Judic:

—La Judic se diu *Ana*, y es per aixó que *sananat*.

—¿Que han fet al teatro aquesta nit? preguntava un subjecte á un amich seu, molt distret, la nit de Totsants?

—Qué vols que hajan fet?. Lo de cada any: lo drama *D. José Zorrilla*, original de *D. Juan Tenorio*.

Un periódich de Alicante publicava un quants sueltos de interés general, y al remetre un número al guber-nador, vá acompanyarlo de un atent B. L. M. cridantli l' atenció sobre 'ls sueltos indicats.

¿Y no saben cóm li vá respondre 'l gobernador?

Ab un ofici, imponentli 500 pesetas de multa.

No besin en lo temps conservador las mans ni res de cap gobernador, que tal volta al anàrlashi á besá la gran bufa del sigle 'ls clavará.

Diálechs de actualitat:

—Lo pare 'm fá venir á veure si tenen puntas de París.

—Sí, noy: digali que 'n tenim y que han sigut fumigadas.

—Escolti senyora glo sombrero com lo vol?
—A l' última moda de Paris.
—Llavors en lo guarniment no s' hi portan flors, ni plomas, ni aucells.
—Y donchs qué s' hi portan?
—Microbis.

Veig en un periódich que un tossinaire de Vich ha regalat una caixa de botifarras als estadants de cert palacio molt gran.
¡Mirin que donarlos botifarras!...

En Sagasta que havia sortit á cassar per quinze dias al cap de dos ó tres de ser fora, tornava á Madrid; pero ab lo sarró vuit.

Y 'ls seus amichs, al veurel arribar tant prompte, exclamavan.

—Ja 'l tenim aquí: vaja, ja ha mort la pessa que 's proposava.

Y vinga entregarse á las ilusiones més seductoras, y guatllas venen y guatllas van.

Després vá saberse que 'l cassador l' únich que havia agafat era un costipat tremendo, de tal modo que vá tenir que ficarse al llit á corra-cuyta.

Ja ho sab senyor Sagasta: contra 'ls costipats... dietal

Los esquerrans de la Diputació provincial de Madrid van votar ab los conservadors, en la elecció de president.

Es la máxima de 'n Cánovas:—Noys, qui no vota, no sopa.

Y 'ls esquerrans, á trucos de sopar, s' aconsolan ab las sobras dels conservadors.

Bon profit.

Lo govern italiá ha manat fondre un canó mónstruo.

¿Un Canó mónstruo?

Sí, vaja, sí: un *Cano-vas*.

Si volen ja 'ls darem lo nostre.

Aquí á Espanya tenim també ingeniers que buscan ab afany la direcció dels globos.

Ja n' hi ha un que s' ha presentat á n' en Pidal ab la pretensió de haverla trovada.

Y contan que 'l ministre de las barbas, vá dirli:—Per mort de Déu, no reveli 'l secret á ningú, que 'l dia que haguém de fugir jo y algú altre, ja l' avisaré.

—Lo que passa en la Diputació provincial es un escándol—deya un conservador.—Doninme de baixa en lo cassino, que jo me 'n vaig á casa á criar....

—Torts y Martorells.

—No, á criar gallinas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-mo-ro sa.
2. MUDANSA.—Pa. Pi, Po.
3. CONVERSA.—Elisa.
4. TERS DE SILABAS. CO LO MA
LO LI TA
MA TA RO

5. GEROGLIFICH.—Per masnovins al Masnou.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans G. Pillo, Martí Roca y R. y Martinet de Sant Martí. N' han endevinadas 4, Mox, Un Hipodromista y Pepet de Arenys de Munt y 3 no més Jaume Escoda de Malgrat y Sor Laempenta.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Tite Guenyote, Curt de vehins, Rodas, M. Suñé y B., E. Forest y S. F. Mestre y Noé, J. R. y M. (a) Collbató, Jaume Espunya Ribot, V. Llapisós, Panxo, Pitillas, Rutura, Sargantana, Marioneta, Un desesperat y Noy del Oli: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans R. Ussell, A. Tolva, Nas de punta inglesa, J. P. de Videras, Noy de la Xera, Sach de mal profit, J. Prats y N., Martí Roca y R., Recaredo, J. S. y P., Tres morts de Reus, Giroflé, Fulano de Tal y Borrego de Cardedeu: De lo que 'ns envian vostés pot aprofitarse alguna cosa.

Ciudadans D. T. Desesperat, Martínez de Sant Martí, Victorin Otero y Un Tapé y F. de T.: Pot aprofitarse tot lo que 'ns envian.

Ciudadans J. S. y P.: Tinga en compte que semanalment rebém més de doble número de treballs dels que necessitem.—J. Cap: Aprofitarem algo per l' Almanach.—Tanmalipich Teming: En lo seu treball hi ha cosas molt graciosas: ¡l'astima que 'l conjunt no siga mes cuidat! Pero tiri endavant que vosté té xispa natural—F. Coll y Gasull: Aprofitarem alguna cosa per l' Almanach.—Paquito Lloc: L' articlet es correcte, pero resulta mansoy.—M. Figuerola Aldofeu: Lo que 'ns envia es realment més á proposit que lo que haviam rebut.—J. R.: Arreglada podra anar una poesia.—Un Europeo: Queda acceptat per l' Almanach.—Nen de la Nena: Entre tot no hi ha més que un epigrama acceptable y aquest es vert.—Aguileta: La primera poesia pot arreglarse: respecte a la segona es massa grassa.—Maria Bocanegra: ¿Qué vol vosté que no fem per complaurela?—Alt y Priu: «L' argent fait tout» vá bé: are l' altre, dispensi'ns.—Pepet Simpatich: Aceptém ab gust las explicacions que 'ns dona.—M. Gardó y J.: Aprofitarem alguna coseta.—J. Guileria: La poesia está bé.—Anton dels Ases: Id. lo quènto.—J. V. Pauls: No val la pena de parlarne.—T. Llenas: Rebut l' original per l' Almanach.—Maelet: Insertarem dos epigramas.—Francesch Marull: Insertarem alguna cosa.—Jenani: Id., id. Un Tapé y F. de T.: Dels epigramas que 'ns envia, n' hi ha algun de copiat: per exemple: 'l primer.—Poch ó Molt: Quina l'astima que lo que 'ns envia no tinga millor forma literaria!—Ciudadans Barrina Granollers, P. T. Tarrassa y A. B. Tarragon: Quedan consignadas las noticias que 'ns envian.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisat per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanys de totas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

OBRAS DE C. GUMÁ.

D. QUIJOTE DE VALLCARCA

PASSEIG CÒMIC-TRÀGIC-EXTRAORDINARI

PER

C. GUMÁ

Forma un elegant tomet en quart, esmeradament imprés sobre paper satinat

Preu: DOS rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20 y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

QUARTA SÈRIE DE «FRUYTA DEL TEMPS».

PER C. GUMÁ.—2.ª edició

ilustrada per M. Moliné.

Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

L' EXÈRCIT ESPANYOL Á LA PENÍNSULA Y Á CUBA.

SASTRERIA MILITAR

MINISTERIO DE LA GUERRA

Aquí ab la panxa ben plena y estrenant sempre vestits;

Y 'ls de Cuba donan pena d' estripats y escanyolits!